

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, so sídlom v K., proti žalovanému **I.**, bývajúcemu v P., zastúpenému I. s.r.o., Advokátskou kanceláriou so sídlom v K., o zaplatenie 59,75 € (1 800 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 6 C 125/2007, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. februára 2008 sp. zn. 14 Co 2/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno rozsudkom z 19. októbra 2007 č.k. 6 C 125/2007-66 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia 1 800 Sk s príslušenstvom zamietol a žalobcu zaviazal v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalovanému 8 010 Sk trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalovanému bolo 7. júna 2006 Mestskou políciou Košice odtiahnuté osobné motorové vozidlo evidenčného čísla K. a za odstránenie motorového vozidla mu bola vyúčtovaná suma 1 800 Sk v zmysle cenníka odťahovej služby mestskej polície. Dospel k záveru, že odstránením osobného motorového vozidla žalovaného Mestskou políciou Košice došlo k porušeniu právnych predpisov vymedzujúcich jej oprávnenie, pretože Mestská polícia Košice je síce útvarom mesta ako právneho subjektu, avšak odstránenie vozidla z komunikácie, ktorej správcom bol žalobca, je právomocou mesta, a len v prípade, ak by to ustanovoval osobitný právny predpis (na úrovni zákona) mohlo by mesto túto právomoc preniesť ako vymedzenie určitej úlohy na mestskú políciu svojím rozhodnutím; v právnom poriadku však takéto ustanovenie zákona neexistuje. Listinu primátora Mesta Košice z 31. augusta 2001 nazvanú „plnomocenstvo“, v ktorej mesto splnomocnilo Mestskú políciu Košice, aby v súlade s § 40 ods. 4, 5 zákona č. 315/1996 Z.z.

vykonávala kompetencie správcu cesty, nepovažoval za úkon v súlade so zákonom, a to ani v prípade, ak by išlo o vymedzenie inej úlohy pre mestskú políciu v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 514/1991 Zb. Na základe toho uzavrel, že úkonom mestskej polície voči žalovanému došlo k porušeniu právnych predpisov vymedzujúcich jej oprávnenie, a preto nie je možné voči žalovanému uplatňovať akékoľvek náhrady za odstránenie vozidla. Vozidlo v danom prípade neodtiahol správca komunikácie, ktorý výlučne bol na tento zásah do práv žalovaného oprávnený (§ 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách), ale odlišný subjekt, ktorý na to nebol oprávnený. Žalovanému môže byť v rámci zákona uložená pokuta za porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona o premávke na pozemných komunikáciách, avšak len oprávneným subjektom a v zákonnej výške. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 19. februára 2008 sp. zn. 14 Co 2/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaného zaviazal k povinnosti v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 1 800 Sk so 6 % úrokom z omeškania od 23. júna 2006 do zaplataenia a nahradiť mu trovy prvostupňového i odvolacieho konania. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa mal preukázané, že dňa 7. júna 2006 bolo Mestskou políciou Košice odstránené osobné motorové vozidlo žalovaného z dôvodu, že tento sa dopustil priestupku podľa zákona o premávke na pozemných komunikáciách, keď parkoval s vozidlom na vyhradenom parkovisku pre invalidov, ktoré bolo riadne vyznačené dopravnou značkou D 12, mestská polícia vydala 7. júna 2006 protokol o odstránení vozidla v zmysle zákona č. 315/1996 Z.z. a v ten istý deň aj rozhodnutie o úhrade nákladov za odstránenie motorového vozidla v súlade s § 3 ods. 2 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii s poukazom na § 40 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách. Na rozdiel od prvostupňového súdu bol však toho názoru, že Mesto Košice ako správca pozemnej komunikácie, na ktorej sa nachádzalo predmetné osobné motorové vozidlo žalovaného a ktoré vytvorilo prekážku na mieste vyhradenom pre invalidov, bolo oprávnené v zmysle § 40 ods. 4, 5 zákona č. 315/1996 Z.z. pristúpiť k jeho odstráneniu. Poverenie, ktorým Mesto Košice odstránením motorového vozidla poverilo svoj poriadkový útvar - mestskú políciu (plnomocenstvo z 31. augusta 2001) nepovažoval za úkon, ktorý by bol v rozpore so zákonom o obecnom zriadení ani so zákonom o obecnej polícii. Podľa neho išlo o prenesený výkon štátnej správy v zmysle § 4 ods. 3 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení zákona č. 453/2001 Z.z., a preto mestská polícia bola oprávnená vykonávať kompetencie správcu komunikácie v rozsahu stanovenom v § 40

zákona č. 315/1996 Z.z. Mesto Košice nepreviedlo svoje právomoci a kompetencie, ktoré mu vyplývali ako správcovi miestnych komunikácií z § 40 zákona č. 315/1996 Z.z. na iný subjekt, ale vykonáva ich vo vlastnom mene prostredníctvom poriadkového útvaru, a to obecnej polície Mestskej polície Košice. Na základe uvedeného sa preto nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že aj keby išlo o vymedzenie inej úlohy pre mestskú políciu v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 564/1991 Zb., mesto by nebolo na takýto úkon oprávnené žiadnym osobitým zákonom. Preto podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 1 800 Sk, ktorá suma pozostáva z ceny za pristavenie odťahového vozidla vo výške 300 Sk, z ceny za zdokumentovanie priestupku a naloženie vozidla vo výške 700 Sk a z ceny za odjazd a uloženie vozidla na parkovisku vo výške 800 Sk. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a náhrade trov konania podľa § 224 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. a/ O.s.p. Bol toho názoru, že na prejednanie danej veci nie je daná právomoc súdu v zmysle § 7 ods. 1, 3 O.s.p., keďže ide o nárok z verejného práva, ktorý je oprávnený prejednať a rozhodnúť iný orgán, do ktorého právomoci vec patrí, a nie súd. Súčasne namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) ako i nepreskúmateľnosť rozhodnutia v otázke výšky nákladov za odtiahnutie motorového vozidla a porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.). Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších stupňov a konanie zastavil.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne, námietky žalovaného považoval za nedôvodné, navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré má vo vzťahu k jeho predchádzajúcim odsekom 1 až 3 povahu špeciálnej úpravy a obsahuje výnimku z nich, je vyjadrený zámer zákona, aby určité rozhodnutia neboli v dovolacom konaní prejednávané. V § 238 ods. 5 O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o peňažnom plnení 1 800 Sk (na príslušenstvo sa neprihliada).

Výška minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby (4. apríla 2007) predstavovala 7 600 Sk (viď nariadenie vlády č. 540/2006 Z.z.), jej trojnásobok 22 800 Sk. Dovolanie žalovaného teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (1 800 Sk < 22 800 Sk). Na danú vec sa preto, i keď inak ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), vzťahuje

ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje aj v prípade zmeňujúceho rozsudku. Dovolanie žalovaného preto v zmysle § 238 O.s.p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodieť.

Žalovaný v dovolaní tvrdil, že konanie je postihnuté procesnými vadami v zmysle § 237 písm. a/ a f/ O.s.p. Dovolací súd však existenciu namietaných procesných väd nezistil.

K vade podľa § 237 písm. a/ O.s.p.:

Konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. a/ O.s.p. ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnu pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba.

Miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí [§ 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon)].

Miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií (§ 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon)].

Podľa § 4 ods. 3 písm. f/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení obec pri výkone samosprávy, okrem iného, zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií.

Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení vyplýva, že obec v zásade samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku. Iba vtedy, ak tak upravuje osobitný zákon, o otázkach týkajúcich sa správy obce a majetku obce rozhoduje iný orgán v zákone stanovený. Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení však umožňuje, aby na obec boli prenesené niektoré úlohy štátnej správy. Ak sa vo veciach prenesenej pôsobnosti vyžaduje vydať rozhodnutie, rozhodnutie vydáva starosta obce (§ 27 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení), pričom na takéto konanie sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní s odchýlkami v zákone uvedenými.

Z vyššie uvedených ustanovení možno teda vyvodit', že správa miestnych komunikácií je v originálnej pôsobnosti obce. Pod správou komunikácie treba pritom rozumieť aj vzťahy upravené ustanoveniami zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré ukladajú správcovi komunikácie konkrétne práva a povinnosti. Podľa § 40 ods. 4 uvedeného zákona, správca cesty môže odstrániť vozidlo, ktoré je ponechané na ceste vrátane chodníka, na náklady jeho prevádzkovateľa, a to za podmienok v zákone uvedených. Toto oprávnenie vyplýva z postavenia správcu komunikácie a nie z postavenia orgánu, na ktorý bola prenesená pôsobnosť rozhodovať o priestupkoch podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch. V týchto súvislostiach treba poukázať na potrebu odlišovania výkonu originálnej pôsobnosti podľa zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách a prenesenej pôsobnosti podľa zákona č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch. Na každý z týchto postupov sa totiž budú vzťahovať rôzne ustanovenia zákona, hoci v oboch prípadoch ide o výkon verejnej moci. V prípade, že obec (resp. poverený orgán obce – Mestská polícia) vykonáva pôsobnosť priestupkového orgánu, na jej procesný postup sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, teda zákon č. 71/1967 Zb. a ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Potreba tohto odlišovania je zrejmä aj z toho, že ustanovenie § 77 v spojení s § 79 zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch síce umožňujú zaviazať osobu, ktorá sa dopustila priestupku na náhradu trov konania, za ktoré sa v zmysle uvedených ustanovení považujú iba trovy spojené s prejednaním priestupku, pričom trovy odstránenia vozidla nemožno považovať za trovy spojené s prejednaním priestupku. Navyše právo na odstránenie vozidla nemusí byť vždy spojené s priestupkovou zodpovednosťou (iba môže), pričom náhradu nákladov na odstránenie vozidla z dôvodov uvedených v ustanovení § 40 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách má povinnosť uhradiť prevádzkovateľ, čo je osoba, ktorá môže byť odlišná od osoby, ktorá spôsobila prekážku, resp. zanechala vozidlo na ceste alebo na chodníku. Na druhej strane postup obce pri správe verejných komunikácií sa bude riadiť ustanoveniami zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, pričom táto činnosť správcu komunikácie má s činnosťou, obsahom ktorej je posudzovanie naplnenia skutkovej podstaty priestupku spoločná iba v tom, že spáchanie priestupku môže súčasne znamenať potrebu vykonať činnosti zodpovedajúce povinnostiam správcu komunikácie – odstrániť vozidlo.

Hoci odstránenie vozidla za podmienok uvedených v ustanoveniach § 40 ods. 1, 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách je činnosťou, ktorá má verejnoprávny charakter (tak ako správne uvádza dovolateľ), obec vykonávajúca túto činnosť nie je podľa zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách nadaná právomocou o tejto náhrade nákladov na odstránenie vozidla sama rozhodnúť. Bráni tomu totiž absencia ustanovení zákona, ktoré by ju oprávňovali na vydanie takéhoto rozhodnutia. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Za štátny orgán treba pritom považovať aj obec, pokiaľ vykonáva verejnú moc.

Nakoľko zákon na jednej strane priznáva obci právo (nárok) na náhradu nákladov za odstránenie vozidla a na druhej strane neupravuje procesný postup, ako tak môže dosiahnuť, treba tento vzťah posúdiť podľa ustanovení upravujúcich právomoc súdov. Takýmito ustanoveniami sú predovšetkým ustanovenia § 7 O.s.p. V prípade, ak vzťah nemožno zaradiť pod skutkovú podstatu ustanovení § 7 O.s.p. ani pod iné ustanovenia právneho poriadku, je treba vec posúdiť z hľadiska ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“. Citované ustanovenie ústavy teda deklaruje právo na súdnu ochranu v každom prípade, ak ochrana nie je poskytovaná iným orgánom Slovenskej republiky. Iný výklad by navyše bol v rozpore aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pod právom na prejednanie nezávislým a nestranným súdom treba pritom rozumieť aj právo na prístup k súdu, a to vtedy, ak právny poriadok neurčuje iný orgán na prejednanie a rozhodnutie o práve priznanom zákonom. Za také právo treba považovať aj právo vyplývajúce z ustanovení § 40 ods. 1, 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách na náhradu nákladov za odstránenie vozidla (porovnaj aj R 82/2002).

K vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p.:

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Existenciu tejto vady žalovaný videl v porušení zásady dvojinštančnosti súdneho konania ako i v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ ide o výšku priznaného nároku.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejednávala v dvojinštančnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by odvolací súd žalovanému nejakým závadným procesným postupom znemožnil realizáciu procesných práv, priznaných mu procesným predpisom. Vo vzťahu k žalovanému nedošlo postupom odvolacieho súdu k odňatiu možnosti pred ním konať z dôvodu, že zmena prvostupňového rozhodnutia vykonaná na základe skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými procesno-právnymi ustanoveniami, nie je porušením zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania a odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že sa v tejto časti nejednalo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie a žalovaný a jeho právny zástupca mali možnosť vyjadrovať sa k veci, vrátane právnej kvalifikácie a k hodnoteniu dôkazov aj v rámci odvolacieho konania, ktorú procesnú možnosť aj využili jednak písomne podaním vyjadrenia k odvolaniu žalobcu (č.l. 84 a nasl. spisu) ako i na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 19. februára 2008 (vid' zápisnicu o pojednávaní pred odvolacím súdom č.l. 90 a nasl. spisu). V rozhodnutí odvolacieho súdu preto nešlo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie, ktoré by viedlo k porušeniu procesných práv žalovaného skutkovo a právne argumentovať ohľadne právneho posúdenia veci, prípadne vyjadriť sa podľa § 118 ods. 3 O.s.p. v znení platnom v čase pojednávania a rozhodovania odvolacím súdom.

Pokiaľ žalovaný namieta, že rozsudok odvolacieho súdu pokiaľ ide o výšku priznanej sumy je nepreskúmateľný, treba uviesť, že nepreskúmateľnosť rozsudku je dôsledkom a vonkajším prejavom tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (možno ním odôvodniť procesne prípustné dovolanie), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo ani táto procesná vada konania nevykazuje znaky niektorej z vád, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.

V dovolaní sa odvolaciemu súdu tiež vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného procesne neprípustné. Dovolací súd preto jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné.

Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. septembra 2009

JUDr. Daniela Sučanská, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková

: